

ЧАЛМА- ЛАНЪ

Народна приказка.

Отишелъ веднѣжъ Чалмаланъ да занесе на султана една кошница круши отъ своята круша. Когато влѣзълъ, заварилъ въ султановата стая петъ — шесть души крадци, които стражата била довела на султана да ги сѣди.

Свилъ се Чалмаланъ въ единъ жгълъ и зачакалъ.

Султанътъ разпиталъ стражата, разпиталъ и крадцитѣ, па рекълъ:

— Откарайте всички въ тъмницата!

И миналъ въ другата стая.

Стражаритѣ повели крадцитѣ, а заедно съ тѣхъ и Чалмаланъ.

— Луди ли сте бе, братя, — започналъ да се дърпа той. — Не виждате ли, че съмъ донесълъ на султана подаръкъ круши? ... Азъ не съмъ другарь на тия хора.

Но никой не искалъ да го чуе. И го отвели съ другитѣ.

* * *

Следъ една година султанътъ отишелъ да обиколи затворницитѣ, да разпита всѣки защо е осѣденъ, да прости нѣкои, а на други да намали наказанието.

Стигналъ до Чалмаланъ. Попиталъ го:

— А ти какъ си попадналъ тука?

— За права Бога гния, Повелителю.

И му разправилъ всичко.

Домжнѣло на султана.

— Заведи го въ палатитѣ ми — заповѣдалъ той на единъ царедворецъ. — Нека за награда вземе, каквото иска, и си иде по живо по здраво.

Отвели го.

Ето, — казалъ царедворецътъ — това е сандѣкъ пари. Вземи, колкото искашъ!